

Hồi 522

Tâm bệnh tâm được

“**Y**ến Lang”.

Phong Nương và Tiểu Thi, đang lòng lo như lửa đốt, nghe tiếng kêu chạy vào bên giường, nhìn thấy Kỷ Thiên Thiên lộ vẻ mừng rỡ.

Phong Nương và Tiểu Thi đều kinh hãi, Tiểu Thi sợ đến nỗi mắt tái mét, bởi vì bệnh đến nỗi nói năng nhảm nhí không phải là chuyện tốt, xem ra Kỷ Thiên Thiên ngất xỉu lần này rất nghiêm trọng. Nét mặt Kỷ Thiên Thiên lại thay đổi, trầm trề nổi oán trách, đôi mắt đã khép chặt nhưng lệ cứ tuôn trào khiến người ta đau lòng.

Tiểu Thi chạy đến ôm Kỷ Thiên Thiên khóc: “Tiểu thư! Tiểu thư đừng xảy ra chuyện!”.

Phong Nương hồi hận đến nỗi suýt nữa muốn tự sát. Điều tại bản thân mình không tốt, tại sao nói cho Kỷ Thiên Thiên biết Thác Bạt Khuê đã chôn sống hàng vạn người? Rõ ràng Kỷ Thiên Thiên không chịu đựng nổi. Kỷ Thiên Thiên khẽ mấp máy môi, hình như muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra âm thanh.

Phong Nương kéo Tiểu Thi đứng dậy, cố gắng bình tĩnh nói: “Đừng lo, tiểu thư của người đang nằm mơ, có lẽ tình hình sẽ chuyển biến tốt. Xem này! Mí mắt của tiểu thư đang máy động, mộng sinh từ tâm, chắc là một giấc mộng đẹp”.

Tiểu Thi vẫn không kiềm nổi lòng mình, khóc rung rức, Phong Nương sợ nàng đau thương quá độ, vội thi triển thủ pháp, trông chốc lát Tiểu Thi trở nên mơ hồ rồi chìm vào giấc ngủ. Phong Nương vội vàng nhẹ nhàng bế nàng lên, đặt trên góc giường, rồi đắp mền cho nàng.

Khi quay lại bên giường Kỷ Thiên Thiên, lệ đã dùng tuôn, sắc mặt đã bình thường trở lại, hô hấp điều hòa, giống như đang ngủ say.

Phong Nương bớt lo, tắt ngọn đèn trong phòng, ngồi xuống giường, trong lòng tâm mối tơ vò.

Kỷ Thiên Thiên “choàng tỉnh” trong lòng Yến Phi, nàng không giống như gặp Yến Phi trong giấc mơ, đó chỉ thuần là một cảm giác, nhưng lại như thật. Kỷ Thiên Thiên không dám tin nổi chẳng dám gọi Yến Phi. Tiếng nói của Yến Phi vang lên trong tâm hồn nàng: “Không sao! Đừng khóc! Đã xảy ra chuyện gì?”.

Kỷ Thiên Thiên cảm thấy đang được Yến Phi ôm chặt, cảm giác yêu thương nồng cháy khiến nàng hồi phục ý chí và sinh cơ, tình yêu của Yến Phi giống như cơn lũ quét ngang qua khoảng trời đất tâm hồn nàng, không cần bất cứ lời nói nào cũng có thể xua tan nỗi cô độc và thất vọng, khiến tâm hồn nàng bình tĩnh sáng suốt trở lại, có cảm giác như mình có hết tất cả mọi thứ, không còn muốn gì nữa.

“Yến lang! Có phải Thác Bạt Khuê đã chôn sống mấy vạn Yên binh ở Tham Hợp pha hay không?”.

Từ trong tâm tưởng nàng Yến Phi thở dài nói: “Đây là sự tàn khốc của chiến tranh, để giành lấy thắng lợi cuối cùng, Tiểu Khuê bất chấp thủ đoạn. Vì sợ ta ngăn cản, y cố ý sai ta đuổi theo kẻ địch, nhờ vậy y có thể thực hiện hành vi này mà không bị ta ngăn cản. Thiên Thiên hãy cố gắng lên, hay là chúng ta hãy nắm tay nhau rời khỏi thế gian này. Cuộc chém giết sẽ tiếp tục cho tới khi có một bên hoàn toàn khuất phục, đó là chuyện không ai có thể thay đổi, kể cả Thác Bạt Khuê, Mộ Dung Thùy và Yến Phi này. Chiến tranh chính là như vậy, không hề có chọn lựa khác”.

Nghe được Yến Phi không tham dự vào hành động đáng sợ này, Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhõm cả người, nét mặt giãn ra, trời đất đột nhiên sáng bừng, rồi nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt đăm đuổi của Yến Phi. Kỷ Thiên Thiên kinh ngạc và mừng rỡ nói: “Đây là điều không thể, Yến lang sao có thể làm được điều này?”.

Trong ánh mắt đăm đuổi của nàng, khuôn mặt Yến Phi dần dần rõ ràng hẳn lên, xung quanh lăm tối đi, cảnh tượng ấy vừa chân thật vừa hư ảo, kỳ dị đến cực điểm.

Yến Phi dịu dàng nói: “Lần này toàn nhờ An cô nương giúp sức, khiến ta có thể phá vỡ ngõ cụt, vượt qua thiên sơn vạn thủy để tương hội với Thiên Thiên. Cuộc sống chưa bao giờ đẹp như lúc này, Thiên Thiên có cảm ứng được An cô nương không?”

Lời của Yến Phi xuất phát từ nỗi cảm thái trong lòng, không ai ngờ rằng, cũng không ai đoán được rằng, buổi sơ ngộ của Kỷ Thiên Thiên và An Ngọc Tình lại diễn ra trong trường hợp này. Sự tiếp xúc giữa ba tâm hồn, cảm giác của tình yêu cứ mệnh mang vô tận và khăng khít như vậy, vượt qua cái gọi là “tình yêu” của bất cứ đôi nam nữ nào trên thế gian. Dù tình yêu đó hư ảo, nhưng vẫn là tình yêu vô tận. Cảm giác kỳ diệu lan tỏa và thăng hoa trong lòng. Kỷ Thiên Thiên mừng rỡ kêu lên: “Ngọc Tình tỷ! Là tỷ đó sao?”.

Giọng nói bình tĩnh của An Ngọc Tình từ nơi xa vọng tới: “Thiên Thiên tỷ! Cuối cùng chúng ta gặp nhau. Dù cho là lần đầu tiên tương hội, nhưng ta cũng rất hiểu Thiên Thiên, chúng ta nên chia sẻ với nhau, vượt qua tất cả mọi thứ chúng ta đang có. Từ nhỏ đến giờ, ta vẫn luôn theo đuổi một thứ gì đó, hoặc sự việc ở một mặt nào đó; hoặc một sự thật nào đó,

một sự thật gần nhất với sự thật. Ta rất sợ hiểu biết, cũng khát vọng hiểu biết. Nhưng lúc này, ta cảm thấy đã tìm được thứ mình đang theo đuổi. Cuộc sống chẳng phải kỳ diệu lắm sao?

Nói đến câu cuối cùng, giọng nói của nàng chìm xuống, như có chút hồi âm.

Kỷ Thiên Thiên thở dài: "Ngọc Tinh tử đã nói ra tâm sự của muội, chỉ chúng ta có thể bên nhau, những chuyện khác muội cũng không màng. Lời nói của Ngọc Tinh tử khiến muội thật cảm động".

Yến Phi cũng biết An Ngọc Tinh cầm cự rất vất vả, không muốn nàng hao tổn sức lực quá độ, nói: "Bọn huynh phải đi rồi, Thiên Thiên phải bảo trọng, kiếp nạn trên mỗi người đều có tiền nhân hậu quả, sức người không thể thay đổi được, chúng ta chỉ cần tự hỏi lòng không thấy hổ thẹn là được. Thiên Thiên cần phải kiên cường, kiên cường hơn trước kia, hãy nhớ rằng chúng ta sẽ mau chóng gặp lại nhau".

Kỷ Thiên Thiên vội nói: "Không nên nói với muội, bọn muội sắp rời khỏi Huỳnh Dương, đích đến có thể Trung Sơn, nhưng có thể là một chiều bài, Yến lang phải cẩn thận".

Yến Phi nói một câu: "Hiếu rồi", rồi đột nhiên chấm dứt liên hệ với tâm linh của nàng. Kỷ Thiên Thiên kêu a lên một tiếng, lòng đầy quyến luyến, nhưng không còn cảm giác cô đơn trơ trọi nữa. Nàng mở bừng mắt ra, đầu tiên nhìn thấy ánh mắt đầy quan tâm của Phong Nương, tiếp theo nàng phát giác đã trở về hiện thực, nhớ rằng mình vẫn còn là tù binh của Mộ Dung Thùy, vẫn còn ở trong cung thành tại thành Huỳnh Dương của Mộ Dung Thùy. Hai cảnh tượng hoàn toàn khác nhau khiến nàng có cảm giác kỳ dị. Đêm tối vẫn lặng yên.

Phong Nương bắt mạch cho nàng, hai mắt đầy thần sắc kinh ngạc, nói: "Tiểu thư chẳng những đã hoàn toàn hồi phục, ánh mắt còn sáng hơn trước".

Kỷ Thiên Thiên thầm thất kinh, sợ bà ta biết, vội lảng sang chuyện khác: "Đã xảy ra chuyện gì?", vừa nói vừa ngồi dậy. Phong Nương chỉ đành rút tay về. Phong Nương cẩn thận kéo màn đắp người nàng đáp: "Tiểu thư đã ngất xỉu, thái y đã xem qua, nói rằng mạch tượng của tiểu thư yếu ớt rối loạn, nhưng ta thấy tiểu thư vẫn không hề gì! Thật kỳ lạ".

Không biết thế nào mà Kỷ Thiên Thiên chợt cảm thấy hôm nay Phong Nương khác với ngày thường, chẳng những chẳng còn vẻ thân tình như trước mà tràn trề cảm xúc, chẳng giấu được nỗi đau trong lòng.

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt nhìn Tiểu Thi, lo lắng hỏi: "Chắc hẳn ta làm Tiểu Thi sợ chết khiếp!".

Phong Nương dịu dàng nói: “Khi nó tỉnh dậy thấy tiểu thư vẫn khỏe mạnh, sẽ tưởng rằng vừa nằm ác mộng”.

Rồi thở dài một tiếng nặng nề. Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nói: “Tại sao đại nương có vẻ như lòng đầy tâm sự?”.

Phong Nương nhìn nàng đăm đăm, mặt lộ vẻ thương cảm, khẽ nói: “Đã là chuyện cũ rồi, trong một đêm tối hơn hai mươi năm trước, đã xảy ra một chuyện thay đổi cuộc đời ta. Ta thật hi vọng đêm đó đừng xảy ra chuyện, nhưng ta cũng biết, giả sử chuyện này lặp lại lần nữa, ta vẫn sẽ chọn lựa như thế, có lẽ đó là số mệnh”.

Kỷ Thiên Thiên thông cảm nói: “Nói như vậy đại nương đã không hối hận vì sự chọn lựa của mình”.

Phong Nương lộ ra vẻ cảm động vì Kỷ Thiên Thiên hiểu mình, gật đầu: “Tiểu thư nói rất phải, ta không hề hối hận, chỉ là tạo hóa trêu người, tại sao ông trời lại đối xử với ta như vậy?”.

Kỷ Thiên Thiên lơ mờ cảm nhận được chuyện Phong Nương nói có liên quan tới cha của Yến Phi, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Phong Nương trầm ngâm một chốc, sau đó cất tiếng với giọng như chẳng liên quan gì đến mình: “Ta đã yêu kẻ thù”.

Kỷ Thiên Thiên kêu a lên một tiếng, nhất thời không biết an ủi bà ta thế nào.

Phong Nương lộ vẻ đau đớn và ngẩn ngơ, rõ ràng đang nhớ lại chuyện xưa, trầm giọng nói: “Tại sao hồi ức cứ khiến cho người ta đau khổ? Là vì chúng ta biết những ngày đã trôi qua không thể nào trở lại, mà chúng ta mãi mãi không thể nào về lại quá khứ, không thể nào bù đắp cho nỗi đau khổ vì chọn lựa sai lầm. Nhớ lại lúc đó, hệt như có một lực lượng chi phối ta, khiến ta không thể nào tự làm chủ mình. Đó có phải là số phận không?”.

Kỷ Thiên Thiên đương nhiên không thể nào cho bà ta một đáp án khẳng định. Bất giác nhớ lại cảnh tượng lúc mới gặp Yến Phi tại Vũ Bình đài Tần Hoài lâu Kiến Khang, vốn là nàng còn chút do dự đối với việc đi đến Biên Hoang Tập, nhưng sau khi gặp Yến Phi, chút do dự đó tiêu tan, nàng cảm nhận được nếu có sự tồn tại của số phận, vậy thì Yến Phi chính là tương lai của nàng.

Phong Nương vẫn chìm đắm trong cơn lũ của hồi ức, lẩm bẩm như không nhìn thấy Kỷ Thiên Thiên: “Lúc đó dưới sự thống lĩnh của Vương Mãnh, có cả một tốp cao thủ của hoàng thượng đuổi bắt y, ta là một trong số đó. Nhưng không ai ngờ y lại tài giỏi đến thế, có thể

nhiều lần đột phá thiên la địa võng của bọn ta. Nếu đó ta đã chưa biết có lòng ngưỡng mộ y, không ai có thể có trí tuệ, dũng cảm và kiên nghị như y”.

Kỷ Thiên Thiên kìm không được hỏi: “Y là ai?”.

Phong Nương như một lần nữa nhận ra sự tồn tại của Kỷ Thiên Thiên, đưa mắt nhìn về phía nàng, hai mắt lấp lánh, nhưng không trả lời câu hỏi của nàng, cứ tiếp tục nói: “Lúc đó y đã chạy đến biên cương, nếu để y chạy ra đại thảo nguyên, bọn ta sẽ mãi mãi chẳng bắt được y. Chao ôi! Ta không hiểu tại sao Vương Mãnh quyết phải giết cho bằng được y, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh cấp trên. Dưới sự truy đuổi toàn lực của bọn ta, thêm một lần nữa lọt vào lưới, nhưng vẫn nhờ vào cái thế kỳ công phá vòng vây bỏ chạy, nhưng y đã bị thương nặng hơn, đã đến lúc đèn khô dầu cạn, ta và hai thủ hạ của Vương Mãnh vô tình gặp được y. Hối ôi!”.

Kỷ Thiên Thiên thấy tò mò, hỏi tiếp: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Ánh mắt của Phong Nương trở nên dịu dàng, khẽ nói: “Thật không ngờ, bọn ta hợp lực ba người mà vẫn không phải là đối thủ của y, hai đồng bọn của ta lần lượt mất mạng trong tay y, khi ta bị y đánh ngã xuống, ta nghĩ đã chết tới nơi, nhưng y lại thả ta. Chao ôi! Ta chưa bao giờ gặp một người chẳng màng tới sự sống chết như y, y còn nói đùa với ta, nói rằng biết không thể nào trốn chạy nữa, lại thấy ta xinh đẹp, cho nên cho ta chặt đầu y xuống đi lãnh công. Chao ôi! Nếu chẳng phải y hôn mê ngất đi, nói không chừng ta sẽ giết y. Nhưng ta làm sao có thể ra tay đối với một người đã từng thả ta, đã chẳng còn sức chống cự?”.

Kỷ Thiên Thiên nhìn bà ta đầy thông cảm, nàng có thể hiểu được nỗi mâu thuẫn và đau khổ lúc đó trong lòng bà ta.

Phong Nương ngậm ngýt nói: “Vì thế ta đã đưa ra một quyết định táo bạo nhất trong đời; một quyết định bất chấp tất cả, đó là giúp y chạy ra tái ngoại, sau đó mãi mãi không trở về nữa”.

Kỷ Thiên Thiên chỉ lắng nghe, không đáp lời. Nàng hiểu tâm trạng lúc đó của Phong Nương, đó là quyết tâm bất chấp tất cả để bảo vệ mạng sống của tình lang.

Phong Nương nói: “Vì ta hiểu rõ sự sắp xếp của Vương Mãnh, lại thêm ngựa của ta là tuần mã có tiếng trong tộc, tuy chở một người, nhưng hai ngày sau mới bị đuổi kịp”.

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên: “Ta còn tưởng đại nương xúi y chạy đến tái ngoại, nào ngờ vẫn bị chặn lại”.

Phong Nương nhìn nàng, nhãn thần dần dần ngưng tụ, từ hồi ức trở về hiện thực, trầm giọng nói: “Kể chận ta là hoàng thượng, lúc đó ngài chỉ là một đại tướng của Vương Mãnh, có quan hệ không tốt lắm với Vương Mãnh, bởi vì Vương Mãnh không hề tin ngài”.

Kỷ Thiên Thiên bắt đầu hơi hiểu được mối quan hệ giữa Mộ Dung Thùy với Phong Nương, hiểu rằng tại sao Mộ Dung Thùy lại chịu tin Phong Nương, nhưng nàng khẳng định Mộ Dung Thùy không hiểu mối quan hệ giữa Mặc Di Minh và Yến Phi, nếu không đã không giao trách nhiệm canh giữ mình cho Phong Nương. Phong Nương vẫn thản nhiên nói như câu chuyện này chẳng liên quan gì đến mình: “Một mình hoàng thượng đuổi theo, chỉ nói với ta hai câu, đó chính là nếu Mặc Di Minh chấp nhận thì không bước vào Trung thổ, ta sẽ cho hai người một con đường sống”.

Kỷ Thiên Thiên xem ra cảm xúc mạnh mẽ, bởi vì nàng nghĩ rằng nếu Mộ Dung Thùy không tha cho Mặc Di Minh thì đã không có Yến Phi.

Phong Nương tiếp tục nói: “Dù cho hoàng thượng chỉ vì muốn đả kích Vương Mãnh, ta vẫn cảm kích ngài”.

Kỷ Thiên Thiên khẽ nói: “Vì vậy đại nương dắt ông ra đi tìm mẹ của Yến lang, bởi vì đại nương biết, nếu không được người thông hiểu tình hình biên cương giúp đỡ, hai người chắc chắn không thể nào thoát được thiên la địa võng của Vương Mãnh, đúng không?”.

Phong Nương lộ thần sắc cảnh giác, bình tĩnh trở lại nói: “Lão thân hôm nay đã nói quá nhiều. Tiểu thư hãy nghỉ ngơi, lão thân cáo lui!”.

Kỷ Thiên Thiên nhìn theo bóng dáng Phong Nương, lần đầu tiên hiểu được số phận một cách sâu sắc, nghĩ đến bốn chữ “tạo hóa trêu người”.

Phong Nương, mẹ của Yến lang và Mặc Di Minh đã xảy ra những chuyện gì? Tại sao họ không thể sống vui vẻ với nhau, cùng trải qua những tháng ngày đẹp đẽ?

Kỷ Thiên Thiên rất muốn biết.

- o O o -